

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2002-2003

5 juni 2003

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU, NATUURBEHOUD EN RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag om uitleg van de heer Johan Sauwens tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening, over het aangekondigde golfmemorandum

Vraag om uitleg van mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever tot de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over het indienen van een bestrijdingsmiddelenreductieplan door gemeenten vóór 1 juni

Vraag om uitleg van mevrouw Sonja Becq tot de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de inplanting van gsm-masten

Vraag om uitleg van mevrouw Sonja Becq tot de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over geurhinder van composteringsinstallaties

Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de uitbouw van het nitraatmeetnet voor grondwater

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over het uitblijven van een degelijk milieuhandhavingsbeleid

Vraag om uitleg van de heer Jef Van Looy tot de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de herziening van de nutriëntenhalte

Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening

Donderdag 5 juni 2003

VOORZITTER : De heer Jacques Timmermans

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 14.40 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Johan Sauwens tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening, over het aangekondigde golfmemorandum

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Sauwens tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening, over het aangekondigde golfmemorandum.

De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, in februari 2003 hebben we in dit parlement gediscussieerd over het golfterrein van Edegem. In uw antwoord hebt u de problematiek van de golfterreinen opengetrokken. U hebt tevens melding gemaakt van de moeilijkheden in de regering bij het tot stand komen van een golfmemorandum. Dat memorandum bestaat uit een gedeelte dat uitspraak doet over de bestaande terreinen, en een gedeelte dat het ontwikkelingskader aangeeft voor de bouw van nieuwe terreinen.

Naast die twee gedeelten zou het memorandum ook aandacht besteden aan de democratisering van de golfsport, het ecologisch beheer en de rechts- en bestaanszekerheid van de sector. Ik sta achter de doelstellingen van dat memorandum. De democratisering van de golfsport in Vlaanderen is in de jaren '80 en '90 vertrokken onder een slecht gesteerde. Er waren toen een aantal vrij brutale ingrepen in het Vlaamse landschap, waarbij parken en landbouwgebieden moesten wijken voor de aanleg van golfterreinen. Daardoor ontstond een vrij negatief beeld : de aanleg van golfterreinen werd be-

keken als een aanslag op het landschap. Een juiste inpassing van golfterreinen in harmonie met het landschap en met respect voor de natuur is nochtans perfect mogelijk.

Vanuit mijn vroegere verantwoordelijkheid voor sport pleit ik voor meer ruimte voor golf in Vlaanderen. Het is absoluut noodzakelijk dat we die sport, die overal ter wereld massaal wordt beoefend, en die naast de persoonlijke ontwikkeling van de spelers ook een brede sociale basis heeft, ook in Vlaanderen op een degelijke manier uitbouwen.

Destijds lag ik mee aan de basis van het ruimteplan voor de uitbouw van de motorsport. De regering heeft daar vorig jaar een eerste belangrijke stap in gezet. De rest zal moeten volgen. Ik verneem dat de regering op de vergadering van 23 mei het Vlaamse golfmemorandum heeft verdaagd tot de vergadering van 6 juni, en dat er een werkgroep ad hoc is die zo spoedig mogelijk een verslag aan de regering voorlegt, om op 6 juni een beslissing te kunnen nemen.

Ik dring aan op een spoedige beslissing omdat dat voor een aantal golfterreinen hoog tijd is. Sommige terreinen worden bedreigd met sluiting indien er niet snel een opening wordt gecreëerd. De aanleg van andere terreinen zal niet plaatsvinden. Door de tegenstand van enkelen zal de golfsport op die manier opnieuw een elitair karakter krijgen door de schaarste van de terreinen.

Mijnheer de minister, heeft de regering al een beslissing genomen over dat memorandum ? Zo neen, welke zijn de obstakels ? Wanneer kunnen we van de regering wel een beslissing verwachten ? Wanneer zult u de sector hierover inlichten ? Ik vraag u om ook de parlementsleden hierover in te lichten.

De voorzitter : Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, naar aanleiding van een vraag om uitleg van de heer Malcorps heeft deze commissie in februari gediscussieerd over het golfterrein 'Drie Eycken'. Onze fractie kan de doelstellingen van het golfmemorandum goedkeuren.

Mijnheer de minister, u hebt toen uitdrukkelijk gezegd dat het golfmemorandum eind februari op de agenda van de Vlaamse regering zou staan. Vandaag is het meer dan 4 maanden later en nog steeds heeft de Vlaamse regering geen beslissing genomen. Persoonlijk betreur ik het dat dit dossier op de lange baan wordt geschoven en dat de Vlaamse regering de knopen nog steeds niet wil, kan of durft doorhakken. Het antwoord van de minister zal misschien verduidelijken wat het probleem is. Ik ben alleszins benieuwd naar de redenen waarom deze kwestie op de lange baan wordt geschoven.

Zeer concreet, mijnheer de minister, wil ik uw aandacht vragen voor het feit dat de toestand voor sommige golfterreinen zeer problematisch aan het worden is indien er niet bijzonder snel een besluit van de Vlaamse regering komt. Met bijzonder snel bedoel ik dan ook echt bijzonder snel.

Vorige keer hebben we uit uw antwoord kunnen afleiden dat een aantal golfterreinen op provinciaal niveau zouden worden geregeld. U hebt toen zeer specifiek het golfterrein 'Drie Eycken' vernoemd. U kent de hele problematiek, dus ga ik die hier niet volledig uit de doeken doen. Ik denk trouwens dat alle commissieleden de problematiek van 'Drie Eycken' kennen.

Mijnheer de minister, ik wil uw bijzondere aandacht vragen voor de feitelijke situatie van deze golfclub. In december 2002 werd de club veroordeeld door de rechtbank van eerste aanleg. De club is in hoger beroep gegaan en het dossier staat voor pleidooien zonder mogelijkheid tot uitstel op de zitting van 17 juni 2003. Als ik goed kan rekenen is dat over exact twee weken.

Indien er een beslissing is voor die datum, kan deze club haar situatie uiteraard regulariseren, want ze zal dan worden verplicht om alles volledig in orde te brengen. Indien de Vlaamse regering geen besluit neemt voor die datum, dreigen er bijzonder ernstige gevolgen voor deze golfclub. Ik wil de commissieleden niet vervelen met een uiteenzetting van het gerechtelijk wetboek, maar in elk geval is uitstel op 17 juni 2003 procedureel niet meer mogelijk.

Mijnheer de minister, u begrijpt dat er geen uitstel kan worden gegeven met het argument dat de Vlaamse regering wel een beslissing zal nemen, want dit is uiteraard geen ernstig juridisch argument. De club is momenteel gesloten, en als er geen besluit van de Vlaamse regering komt, heeft dat tot gevolg dat die sluiting definitief wordt.

Ik wil dan ook uw aandacht vragen voor deze problematiek. Ik reken op uw goede wil, mijnheer de minister, en wil erop aandringen om thans bij hoogdringendheid een beslissing te nemen en geen verder uitstel van de Vlaamse regering meer toe te laten.

De voorzitter : De heer De Cock heeft het woord.

De heer Frans De Cock : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik wil me kort aansluiten bij de vragen van de vorige sprekers. Het gaat me dan om de problematiek van het golfmemorandum in zijn geheel en minder om die van deze of gene golfclub.

Een eerste invalshoek is de democratisering. Ik denk dat een verdere democratisering van de golfsport inderdaad mogelijk is, op voorwaarde dat er structurele ingrepen en maatregelen worden genomen. Ik heb er alle vertrouwen in dat de minister en de Vlaamse regering op dat vlak de juiste weg zullen volgen.

Anderzijds is er de rechtszekerheid. Het is mij uiteraard ook bekend dat een aantal clubs op het punt staan beslissingen te nemen in verband met investeringen en dat de rechtszekerheid op dat vlak natuurlijk van primordiaal belang is. Ik wil er hier dan ook namens onze fractie op aandringen dat er structurele maatregelen worden genomen. We hebben er evenwel alle vertrouwen in dat dit op de gepaste manier zal gebeuren.

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer de voorzitter, collega's, het is inderdaad zo dat de heer Sauwens en ikzelf destijds in de Vlaamse regering werk hebben gemaakt van ruimte voor sport. Ik denk dat we daarbij op de goede weg waren om een aantal knopen door te hakken. In het verleden werd in Vlaanderen weinig aandacht besteed aan ruimte maken voor sport in de ruimtelijke ontwikkeling. Daarom hebben we toen geprobeerd om een aantal lacunes te dichten. Het Nederlands kent het gezegde 'de aanhouder wint'. Het is dan ook onze bedoeling om in een aantal van die dossiers te

Van Mechelen

blijven volhouden en dus uiteindelijk ook te winnen.

Het is inderdaad zo dat het golfmemorandum zoals wij dat hebben opgesteld, volledig werd geredigeerd. Het werd dus volledig herschreven op basis van talrijke interkabinettenwerkgroepen die hierover hebben plaatsgehad. Ik kom daar straks op terug.

U weet dat het Vlaams golfmemorandum, dat inderdaad was geagendeerd op vrijdag 23 mei 2003, bestaat uit twee delen. In een eerste gedeelte doet de Vlaamse regering, mede op initiatief van de afdeling Ruimtelijke Planning, definitieve uitspraken over de bestaande golfterreinen. In een tweede gedeelte wordt een ontwikkelingskader aangereikt voor nieuwe golfterreinen.

Het was vooral het tweede deel dat nogal wat weerstand opriep, omdat ik in de initiële nota erken dat dit een maximale invulling was, terwijl de Vlaamse regering eigenlijk pleitte voor een eerder voorzichtigte invulling, gelet op de problematiek van de ruimtebalans voor recreatie in Vlaanderen. Dat is een delicate problematiek waarbij toch wel enige voorzichtigheid geboden is. Bovendien worden er ook nieuwe studies uitgevoerd inzake de behoeftes. Ik kom daar straks nog op terug. Met andere woorden : een en ander kan op termijn verder worden onderzocht.

Het golfmemorandum wilde ook specifieke aandacht besteden aan het stimuleren van de democratisering van de golfsport. In de jaren 1960 was tennis nog een elitaire sport. Het was niet evident om als jongeman te tennissen of te golfen. Intussen werd een hele weg afgelegd. Vandaag zouden mijn dochters het uitproesten, mocht ik vertellen dat in mijn tijd tennis een elitaire aangelegenheid was.

Ook voor de golfsport is een hele beweging op gang gekomen en heel wat mensen hebben de sport ontdekt. Het oudste golfterrein van Vlaanderen ligt in Kapellen, maar de tijd ontbreekt mij om die mooie sport zelf te beoefenen.

Naast de democratisering van de golfsport, is het belangrijk om aandacht te besteden aan het ecologisch beheer van zowel bestaande als nieuwe terreinen. Dat biedt nieuwe mogelijkheden en verder wordt er gewerkt aan een beter uitgebouwd en multifunctioneel gebruik van de terreinen. De tijd dat een terrein exclusief voor een bepaalde sport, zoals motorcross, werd gebruikt, is voorbij. Er werd

dan een opdeling tussen lawaaierige en niet-lawaaierige sporten ingevoerd. Zo komt men stilaan tot een duurzaam ruimtegebruik.

De ruimtelijke afweging met betrekking tot de bestaande terreinen bouwt verder op de vroegere golfnota en op de principes uit het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. In functie van de beleidsprioriteiten van de Vlaamse regering zal deze afweging de basis vormen voor de ruimtelijke uitvoeringsplannen. Pas dan zal nieuwe rechtszekerheid ontstaan. Het is tegelijk ook wenselijk dat, net als voor nieuwe terreinen, het principe van multifunctioneel ruimtegebruik wordt gehanteerd, en, als dat al niet het geval is, de evolutie naar ecogolfterreinen wordt gestimuleerd of desnoods opgelegd.

Wat de gewestelijke taakstelling voor bestaande golfterreinen betreft, wordt er een onderscheid gemaakt tussen de terreinen die als golfzone zijn ingekleurd, zoals bijvoorbeeld de Ternesse golf- en countryclub te Wommelgem, de gebieden waarvan voorgesteld wordt om ze te bestemmen als golfzone, zoals bijvoorbeeld de Millennium Golf in Paal-Beringen en de golfterreinen waarvoor een bestemming als ecologisch waardevol gebied met golfinfrastructuur wordt voorgesteld met heel specifieke beheersmaatregelen voor fauna en flora, zoals bijvoorbeeld de Royal-Zoute golfclub in Knokke-Heist.

Ten slotte zijn er de golfterreinen waarvoor wordt voorgesteld de planologische bestemming af te wegen in functie van andere processen of bijkomend onderzoek, zoals bijvoorbeeld de Steenhoven Country club te Mol-Postel.

Voor nieuwe golfterreinen wordt voorgesteld om, gezien de beperkte ruimtebalans voor recreatie en de bezorgdheid inzake zuinig ruimtegebruik, de scoop op golfterreinen te verbreden naar multifunctionele terreinen voor niet-lawaaierige buitensporten, in navolging van de reeds door de Vlaamse regering goedgekeurde nota voor lawaaierige buitensporten.

Voor de locatiekeuze van nieuwe golfterreinen zijn in het ontwerp van het golfmemorandum ruimtelijke afwegingscriteria opgenomen. Op basis van de ontwikkelingsperspectieven in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen worden een aantal ruimtelijk-kwalitatieve uitgangspunten geformuleerd. Elk initiatief voor een nieuw golfterrein moet expliciet worden getoetst aan deze uitgangspunten. Andere criteria hebben betrekking op omgevingskenmerken en opportuniteiten, die versterkend

Van Mechelen

kunnen werken in de ruimtelijke afweging, en de inrichtingsprincipes op het niveau van het golfterrein zelf. Ik denk bijvoorbeeld aan het kusttoerisme. Wat betreft de kwantitatieve afweging voor nieuwe terreinen, werd reeds eerder door mijn administratie een voorstel uitgewerkt voor een weloverwogen ruimtelijke spreiding over Vlaanderen, rekening houdende met, onder andere, specifieke randvoorwaarden voor de natuurbepalende functies natuur, bos en landbouw en gebieden die in de provinciale en gemeentelijke structuurplannen worden aangeduid als zone van primair toeristisch belang. Als voorbeeld kan hierbij de kuststreek aangehaald worden. Daar hebben verscheidene zaken al vorm gekregen in gemeentelijke en provinciale structuurplannen. Ingevolge de beslissing van de Vlaamse regering van 19 juli 2002 en gelet op hetgeen werd besproken in de diverse kabinettenwerkgroepen, zal gewacht worden met de concrete invulling ervan tot de externe behoeftestudie in opdracht van mijn collega, de heer Guy Vanhengel, Vlaams minister bevoegd voor Sport, is gefinaliseerd. In functie van de resultaten van de studie, alsmede de resultaten die al bekomen werden, kunnen dan kwantitatief, zoals voor de multifunctionele terreinen voor lawaaierige buitensporten, ook multifunctionele terreinen voor niet-lawaaierige buitensporten worden vastgelegd.

Om een aantal planologisch vergevorderde initiatieven voor nieuwe golfterreinen niet te hypothekeren, en gezien het feit dat er een urgente nood is aan terreinen, zal voor een beperkt aantal terreinen niet gewacht worden tot de bijkomende behoefteraming er is. Wij kennen de behoefte. De golffederatie heeft zelf een studie gemaakt, en er is door de administratieve diensten al een ruimtelijke invulling gegeven. Wij kunnen een aantal initiatieven verder uitwerken. Ik denk, bijvoorbeeld, aan het golfterrein Ter Hille in Koksijde, dat is opgenomen in een goedgekeurd gemeentelijk en provinciaal structuurplan. We kunnen natuurlijk nog langer wachten, maar ik heb toegezegd en de brieven naar de administratie zijn al vertrokken. Er kan worden gestart met het opstellen van een gewestelijk uitvoeringsplan.

In het Golfmemorandum, dat ik graag zo snel mogelijk zie goedgekeurd worden, werd er naar het gemeentelijk, provinciaal en gewestelijk niveau een taakstelling opgenomen. Er zijn de 18 holes-terreinen op de gewestelijke type III-terreinen, de 9 holes-terreinen op de provinciale type II-terreinen en de fameuze driving ranges of golfscholen op gemeentelijk niveau type I-terreinen.

Leden van de cel Ruimtelijke Ordening van mijn kabinet en de afdeling Ruimtelijke Planning van mijn administratie hebben het Golfmemorandum op punt gesteld. Dit memorandum is voorgelegd op de ministerraad van 23 mei. Dat was de eerste ministerraad van twee nieuwe collega's. Zij hebben dan ook uitstel gevraagd om het dossier te kunnen inzien. Intussen heeft op 3 juni een interkabinettenwerkgroep plaatsgevonden, waar nog een aantal opmerkingen geformuleerd zijn. Het is mijn bedoeling om dit punt op de agenda van 13 juni te plaatsen. Ik hoop dat iedereen zijn verantwoordelijkheid neemt.

Tot slot wil ik nog even kwijt dat ik alle respect heb voor de Edegemse golfclub Drie Eycken. We mogen echter de zaken niet op hun kop zetten, mevrouw Dillen. Ik probeer een kader te creëren met een ruimtelijke visie. Aangezien Edegem behoort tot type-II met negen holes, moet er een provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan worden gemaakt. Op gemeentelijk niveau groeit nu stilaan een consensus over wat kan en niet kan. Het is echter niet de fout van de regering dat daar niet meer gegolfd kan worden. De rechter heeft alleen de wet toegepast. Ik zou wel willen dat Drie Eycken in aanmerking komt als bestaand golfterrein dat ruimtelijk bestemd moet worden als golfterrein. Welke gebouwen er mogen staan en waar is niet mijn bevoegdheid. Ik heb gepraat met de afgevaardigde van de provincie Antwerpen, opdat zij zou anticiperen en de nodige voorbereidingen zou treffen voor dit provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan. In het kader van de subsidiariteit zal de provincie dit volledig kunnen afhandelen binnen haar verantwoordelijkheid, op voorwaarde dat de Vlaamse regering dit golfmemorandum goedkeurt.

De voorzitter : De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw inzet. Momenteel dreigen 22 terreinen in een precare situatie terecht te komen.

Minister Dirk Van Mechelen : Ik heb een opsomming gemaakt van de terreinen die in aanmerking komen. Er zijn expliciet vijf terreinen aangeduid waarmee we zonder probleem kunnen doorgaan. We zullen die aanvullen op basis van de studie.

De voorzitter : Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen : Mijnheer de minister, ik heb niet gezegd dat de situatie van Drie Eycken uw verantwoordelijkheid zou zijn. De rechtbank heeft gewoon de wet toegepast. U stelt nu echter in uw Golfmemorandum voor hen de kans te geven om

Dillen

deze situatie te regulariseren. U geeft hen rechtszekerheid voor de toekomst, en dat zullen ze zeker appreciëren. Op 7 juni echter komt er een uitspraak. Als er geen Golfmemorandum is, hangt hen een sluiting boven het hoofd. Indien de zaak enkele weken later zou vallen en er is wel een memorandum, dan kan de situatie geregulariseerd worden. Ik hoop dan ook op een beslissing volgende week.

Minister Dirk Van Mechelen : Mevrouw Dillen, uw hoop is meer dan gerechtvaardigd. Ik wil een einde maken aan deze discussie. Ik veronderstel dat iedereen het min of meer eens is met wat nu op tafel ligt. In sommige zaken gaat de rechtspleging bijzonder snel.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever tot de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over het indienen van een bestrijdingsmiddelenreductieplan door gemeenten vóór 1 juni

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Gardeyn tot de heer Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over het indienen van een bestrijdingsmiddelenreductieplan door gemeenten vóór 1 juni.

Mevrouw Gardeyn heeft het woord.

Mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, gemeenten, OCMW's en andere overheden mogen in principe vanaf 1 januari 2004 geen bestrijdingsmiddelen meer gebruiken op hun openbaar domein. Om daarna toch nog bestrijdingsmiddelen te mogen gebruiken op openbare domeinen, moeten de overheden een afwijking aanvragen. Daartoe moeten ze een reductieprogramma indienen tegen 1 juni 2003. Als hulp bij de geleidelijke afbouw van het gebruik van bestrijdingsmiddelen, werd in opdracht van de Aministratie een draaiboek opgesteld, en dit nauwelijks 2 maanden voor de indieningsdatum.

Uit navraag bij de gemeenten blijkt dat dit ook voor heel wat problemen zorgt qua timing en in-

vulling. De inventarisatie vergt immers heel wat tijd. Daarnaast moet ook een coördinator worden aangesteld. Het is ook heel moeilijk voor de besturen om dit nog aan de gemeenteraad of de milieuraad voor te leggen. Er zal dus geïmproviseerd moeten worden.

Mijnheer de minister, bent u zich bewust van de krappe timing ? Hoe strikt wilt u dit toepassen en is er een afwijking mogelijk ? Hoe strikt gebeurt de beoordeling van het programma en is die beoordeling dan definitief ?

De voorzitter : De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de vraag van mevrouw Gardeyn is terecht. Gezien het beloofde draaiboek van Aministratie verschillende maanden te laat in de gemeenten is aangekomen, vraag ik dat u de gemeenten uitstel geeft. Verschillende gemeenten zullen u nog contacteren, want de gevolgen hiervan zijn groter dan velen oorspronkelijk dachten. Als u een goed resultaat wilt bereiken, is het beter om wat meer tijd te nemen.

De voorzitter : Minister Sannen heeft het woord.

Minister Ludo Sannen : Mijnheer de voorzitter, collega's, de tijdsperiode tussen het moment van de afkondiging van het decreet – 31 januari 2002 –, het indienen van een reductieprogramma – 1 juni 2003 – en het ingaan van het verbod – 1 januari 2004 – is bekend sinds de goedkeuring van het decreet in het parlement. De toenmalige minister van Leefmilieu heeft onmiddellijk opdracht gegeven aan de administratie om te zorgen voor een tijdige ondersteuning van de betrokken besturen.

Zo werd in overleg met alle betrokkenen het draaiboek voor de afbouw van bestrijdingsmiddelen door openbare diensten uitgewerkt. Het literatuuronderzoek naar omvormingsbeheer van verhardingen en groenzones, naar alternatieve methoden en de daaraan gekoppelde kostprijs, het ontwikkelen van een strategie voor omschakeling – het stappenplan – en een degelijk reductieprogramma nam zes maanden in beslag, zodat het draaiboek begin dit jaar kon worden verspreid. De besturen waren reeds vroeger op de hoogte van hun decretale verplichtingen en van de komende ondersteuning. Ik ga ervan uit dat ze de decretale timing kunnen halen.

In het draaiboek, en binnenkort ook in een uitvoeringsbesluit, wordt uiteengezet hoe de besturen stapsgewijs te werk kunnen gaan indien ze ervoor

Sannen

opteren om de eerste jaren een afwijking te vragen op het verbod op gebruik van bestrijdingsmiddelen. De verplichtingen voor de afwijkingsaanvraag die in juni binnen moet zijn, liggen niet zo hoog. Tegen 1 juni 2003 is een engagementsverklaring en een eerste actieprogramma, als onderdeel van het reductieprogramma, vereist.

Uiterlijk op 1 april 2004 wordt dan het tweede actieprogramma ingediend, waarbij wordt gestart met een project op een beperkt deel van het openbaar domein. Vanaf uiterlijk 1 januari 2009 wordt dit project uitgebreid naar het volledige areaal van de dienst.

Na de zomer zal een evaluatie worden opgemaakt van het aantal gemeenten dat tijdig een reductieprogramma, al dan niet met afwijkingsaanvraag, heeft ingediend en van de mate waarin deze programma's voldoen aan de vereisten uit het draaiboek. Vanaf 2004 zal er op toegezien worden dat de termijnen strikt worden nageleefd.

De reductieprogramma's worden door de administratie binnen de gestelde termijnen getoetst aan de vereisten – timing en inhoud – van het draaiboek. Indien nodig zal de administratie wijzigingen voorstellen of bijkomende informatie opvragen bij de betrokkenen. De ingesteldheid van de administratie, de timing en de intentie van de gemeenten moeten voldoende zijn om het programma te respecteren.

De voorzitter : De vraag van mevrouw Gardeyn was op 14 mei ingediend. Door het oponthoud in de parlementaire werkzaamheden werd die vraag nu pas op de agenda geplaatst.

Mevrouw Gardeyn-Debever heeft het woord.

Mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de gemeenten hebben de intentie om daar zeer goed aan mee te werken. Ze zullen niet meer terugkeren naar de tijd van het schoffelen en onkruid wieden. Er zijn nieuwe ontwerpen van machines. We moeten daarmee rekening houden. Daarvoor krijgen ze inderdaad nog wat tijd.

Minister Ludo Sannen : Het volledige areaal van de gemeente is pas tegen 2009 onderhevig aan dit besluit. Er is dus voldoende tijd.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Sonja Becq tot de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de inplanting van gsm-masten

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Becq tot de heer Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de inplanting van gsm-masten.

Mevrouw Becq heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, over de zendmasten rijzen in verschillende gemeenten geregeld problemen, zeker als die in de buurt van scholen staan. Ouders maken zich ongerust over het stralingsgevaar. Dat was ook de reden waarom het Vlaams Parlement daarover destijds een resolutie heeft goedgekeurd (resolutie van 23 mei 2001 betreffende de inplanting van gsm-masten, Parl. St. Vl. Parl. 2000-2001, nr. 418). De onduidelijkheid over het risico blijft echter bestaan en er is onvoldoende informatie. In die resolutie staan duidelijke aanbevelingen over het geven van informatie, onder andere over de meldingsplicht klasse 3.

Er zou een omzendbrief komen van minister Dua, voormalig minister van Leefmilieu. Mevrouw Van Den Heuvel heeft daarover een vraag gesteld aan minister Van Grembergen (Hand. Vl. Parl. 2002-2003, nr. C-2129, 9). Hij wilde zo'n omzendbrief sturen naar de gemeenten, niet om te zeggen dat ze informatieplichtig zijn, maar dat ze ervoor moeten zorgen dat de informatie wordt gegeven.

Mijnheer de minister, ik zou u graag horen zeggen dat u die omzendbrief gezamenlijk zult versturen en dat u de gemeenten duidelijkheid zult verschaffen. De resolutie voorziet in een aantal maatregelen. Op welke manier worden de gemeenten daarvan op de hoogte gesteld en aangemaand om er iets aan te doen? Vaak zijn het stedenbouwkundige ambtenaren die daarmee worden belast. De andere aspecten krijgen minder aandacht. Misschien ligt dat aan een gebrek aan mogelijkheden van de administraties van de gemeenten. Krijgen de gemeenten ook richtlijnen over de stedenbouwkundige aspecten?

Becq

Ik heb ook een iets meer specifieke vraag. Ik stel vast dat voor het Astrid-netwerk heel hoge masten worden geplaatst. Ik heb me laten vertellen dat het stralingsgevaar daarvan veel minder groot is. Volgens mij zou het een geruststelling kunnen betekenen voor de bevolking indien die informatie niet alleen afkomstig is van de betrokkenen zelf maar ook van de overheid. Ik had dan ook graag gezien dat u hier werk van maakt, mijnheer de minister.

De voorzitter : Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik heb het genoeg gehad dat voorstel van resolutie mee goed te keuren. Dat voorstel van resolutie, dat op 23 mei 2001 unaniem werd goedgekeurd door het Vlaams Parlement, vroeg de minister van Leefmilieu de informatieverschaffing bij het plaatsen van nieuwe gsm-masten te verbeteren. Ik heb vernomen dat de voormalige minister van Leefmilieu werkte aan een protocol dat de gemeenten ertoe zou verbinden de informatieverstrekking aan de bevolking te verbeteren. Indien een gemeente dit protocol zou ondertekenen, zou ze zich ertoe verbinden de bevolking op de hoogte te stellen bij nieuwe implantaties van gsm-masten, bijvoorbeeld door het organiseren van een informatievergadering. Het is nog onduidelijk wanneer dit protocol tot stand zou komen en wat de juiste impact ervan zou zijn.

Mijnheer de minister, daarom had ik u graag de volgende vragen gesteld. Kunt u mij meedelen wat de stand van zaken is in de opmaak van dit protocol ? Wanneer zou dit protocol kunnen worden toegepast ? Zijn gemeenten die zendmasten op hun grondgebied staan hebben, verplicht om dat protocol te ondertekenen ?

De voorzitter : Minister Sannen heeft het woord.

Minister Ludo Sannen : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik zal eerst antwoorden op de vragen van mevrouw Becq. Ik denk dat ook de vragen van mevrouw Van den Eynde daarmee grotendeels zullen worden beantwoord.

Op 10 oktober 2002 werd met mevrouw Dua een uitgebreide gedachtewisseling gehouden over de problematiek van gsm-antennes en de implementatie van de resolutie in de commissie voor Leefmilieu (Parl. St. VI. Parl. 2002-2003, nr. 1319/1). Ik wil dan ook verwijzen naar het verslag van deze bespreking. Bij deze gedachtewisseling werd ook de uitvoering

van de resolutie over de inplanting van gsm-masten geëvalueerd. Het voorstel van minister Dua was om deze resolutie te vertalen in twee fases.

Een eerste fase bestond uit de uitwerking van een pakket integrale milieuvorwaarden voor zendantennes, en dit zodra de decretale basis daarvoor definitief wordt goedgekeurd door het Vlaams Parlement. Een tweede fase was een overgangssituatie, die voorzag in de invoering in Vlarem van een meldingsplicht voor zendantennes, geflankeerd door een omzendbrief naar de gemeenten en een protocol tussen de operatoren, de Vlaamse regering, de Vlaamse administratie en de gemeenten, vertegenwoordigd door de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG). Het protocol beoogt voor elke nieuwe antenne de technische informatie ter beschikking te stellen, en dit minstens twee maanden voor de uitvoering van enige werken op de bouwplaats. Dit voorstel werd tijdens de bespreking van 10 oktober positief onthaald door de commissieleden.

Vooraleer deze Vlarem-aanpassing kan worden voorgelegd aan de Vlaamse regering, is een principieel akkoord van de partijen die tot het protocol zouden toetreden natuurlijk nodig. Mevrouw Dua heeft daarover een gespreksronde gevoerd met de operatoren en de VVSG in de maanden februari en maart van dit jaar. De gesprekken met de operatoren over het ontwerpprotocol leerden dat ze vrij positief staan tegenover de voorgestelde aanpak, namelijk de meldingsplicht, het protocol, de omzendbrief en op termijn de integrale voorwaarden.

Minister Van Grembergen, die verantwoordelijk is voor de lokale besturen, kon instemmen onder zekere voorwaarden, zoals een ondersteuning van de gemeenten in hun informatietaak. Ook minister Van Mechelen stond positief tegenover deze aanpak.

De Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten, waarmee mijn kabinet overleg heeft gehad, heeft echter in eerste instantie een negatief standpunt ingenomen ten aanzien van het protocol omdat het de gemeenten geen meerwaarde zou bieden. Hiervoor werden de volgende redenen aangehaald. Ten eerste kunnen de gemeenten de aangebrachte informatie niet controleren en kan informatieverstrekking net zo goed zonder de tussenkomst van de gemeenten gebeuren. Ten tweede hebben de gemeenten toch geen beslissingsrecht. Ten derde zou dit extra kosten meebrengen voor de gemeenten.

Ik wil hierbij het volgende opmerken. De gemeenten zijn vaak vragende partij om meer informatie te krijgen over de inplanting van gsm-antennes op hun grondgebied. Mevrouw Dua was dan ook te

Sannen

recht van oordeel dat de gemeenten een belangrijke rol in de informatieverstrekking voor de bevolking moest worden toebedeeld. Wat de controle op de informatie betreft, kan ik het volgende zeggen. De bedoelde informatie over de te plaatsen antennes is vervat in het technisch dossier en in voorkomend geval in het conformiteitsattest dat eraan wordt toegevoegd. Deze worden beheerd en gecontroleerd door het BIPT (Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie). Ik denk dus dat er vandaag wel enige zekerheid bestaat over de informatie die wordt doorgespeeld.

Ik ben van oordeel dat het protocol en de omzendbrief een goed denkspoor zijn en blijven om tegemoet te komen aan de vraag van de bevolking naar gedegen informatie, zoals verwoord in de resolutie van 23 mei 2001. Ik wil dan ook het werk van mevrouw Dua voortzetten. Ik zal een nieuwe poging ondernemen om met de operatoren en de VVSG te komen tot een vergelijk en een werkbaar protocol voor informatieverbreiding. Ik zal daarover verslag uitbrengen in deze commissie, ook als deze gespreksronde niet tot een overeenkomst zou leiden. In het laatste geval zie ik me echter genoodzaakt terug te grijpen naar een eerder scenario om een informatiegarantie af te dwingen via het Vlaam. Laat duidelijk zijn dat dit voor mij niet het meest wenselijke scenario is.

De uitwerking van de resolutie in bijvoorbeeld een protocol met de operatoren en de gemeenten, een meldingsplicht en een flankerende omzendbrief gebeurt in samenwerking tussen mezelf en de minister van Ruimtelijke Ordening, de heer Van Mechelen. Ook een vertegenwoordiger van minister van Grembergen volgt dit dossier op. Op het niveau van de administraties werken Leefmilieu (Aminal), en Ruimtelijke Ordening (Arohm), samen. Ze lagen onder meer aan de basis van het ontwerp van protocol dat met de gsm-operatoren en de VVSG is besproken.

Via het instrument van de vraagbaak van het Steunpunt Milieu en Gezondheid werd een beknopte literatuurstudie uitgewerkt over de tot op heden beschikbare informatie en studies van de gezondheidseffecten van gsm's en gsm-masten. Het rapport bevat onder andere een tabel met een overzicht van alle recente nationale en internationale studies in verband met de gezondheidseffecten van gsm-straling.

De conclusie van de onderzoeken luidt dat er tot op heden nog niet met zekerheid kan worden ge-

zegd of gsm-straling of de straling uitgezonden door de basisstations een invloed heeft op de gezondheid, vooral omdat men nog geen langetermijneffecten kan bestuderen. Dit betreft zowel thermische effecten als niet-thermische of biologische effecten, met name fysiologische en carcinogene effecten.

Strikt wetenschappelijk bekeken, zijn er dus onvoldoende elementen om tot een besluit te komen inzake de mogelijke gezondheidseffecten van gsm-straling. Er kan niet worden gezegd dat gsm-straling schadelijk is voor de gezondheid, maar ook het tegendeel kan niet worden beweerd.

Dit rapport is publiek toegankelijk via de website van het Steunpunt Milieu en Gezondheid van de Vlaamse overheid, die u vindt op www.milieu-en-gezondheid.be. Ik kan hierbij ook nog verwijzen naar de federale informatiecampagne over gezondheidseffecten van gsm-straling via de website www.infogsm.be.

Vanuit de cel Milieu en Gezondheid van Aminal wordt bovendien een studie geïnitieerd ter inventarisatie van blootstellingsniveaus van niet-ioniserende straling voor de bevolking in Vlaanderen. De eerste resultaten daarvan zullen eind 2004 bekend zijn. De inventarisatie kan dienen als aanzet tot een tijdreeks om de evolutie van de blootstellingsgegevens nader op te volgen. De studie zal een inschatting van risico's en van het totale immissieniveau in Vlaanderen verschaffen en eventueel ook toekomstige potentiële bronnen van schadelijke effecten op de gezondheid kunnen detecteren.

Dan wil ik het hebben over het Astrid-netwerk. Astrid is een Belgische telecomoperator die door de overheid in 1998 is opgericht met als bijzondere opdracht het opzetten van een digitaal radionetwerk voor spraak- en datacommunicatie voor alle Belgische hulp- en veiligheidsdiensten : brandweer, civiele bescherming, dienst 100, douane, de politiediensten en de staatsveiligheid. Tegen 2004 moeten alle diensten aangesloten zijn.

Om diverse technische redenen blijkt een afzonderlijk netwerk, naast het bestaande gsm-netwerk, nodig te zijn. Het Astrid-netwerk functioneert bij 400 megahertz, tegenover 900 of 1.800 megahertz voor het klassieke gsm-netwerk. De federale stralingsnorm, zoals is vastgelegd in het koninklijk besluit van 29 april 2001 houdende de normering van zendmasten voor elektromagnetische golven tussen 10 megahertz en 10 gigahertz, geeft limietwaarden aan die afhankelijk zijn van de zendfrequentie. Bij 400 megahertz is de limietwaarde 13,7 volt per

Sannen

meter, tegenover bijvoorbeeld 20,6 volt per meter voor een zendantenne bij 900 megahertz en 29,1 bij 1.800 megahertz. Met andere woorden, de voorziene veiligheidszone rond een antenne houdt reeds rekening met de uitzendfrequentie.

Mevrouw Sonja Becq : Ik dank de minister voor zijn uitgebreid antwoord. De mensen blijven echter ongerust. Wij hebben de resolutie aangenomen vanuit het voorzorgsprincipe. Ik ken heel wat verhalen van mensen, waaruit blijkt dat de gsm wel schadelijke gevolgen heeft voor de gezondheid. Dat is een belangrijke vaststelling voor verder onderzoek.

Wat het protocol en de omzendbrief betreft, is het belangrijk dat er duidelijke taakafbakeningen komen. Ik begrijp dat er bij de gemeenten aarzeling bestaat om meer verantwoordelijkheid op zich te nemen. Wij zijn immers zelf ook recipiënt.

Heeft de minister aan een timing voor het afwerken van het protocol gedacht ? Is hij van plan om zelf een regeling op te leggen, als er voor een bepaalde datum niets uit de bus is gekomen ?

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Ik heb begrepen dat het protocol nog niet helemaal klaar is. Zelf ben ik er voorstander van omdat dan betere afspraken kunnen worden gemaakt. De informatie tussen alle partijen zou zo gemakkelijker kunnen doorstromen. Op dit ogenblik zijn heel wat gemeentebesturen amper op de hoogte van het feit of in hun gemeente een zendmast wordt geplaatst. Zo worden bijvoorbeeld op kerktorens al eens zendmasten gezet. Daar wordt de afstand dikwijls niet gerespecteerd. Het voorzorgsprincipe kan hier worden gehanteerd. De norm van 200 à 300 meter kan best worden gerespecteerd. De mensen zijn vlug verontrust als dat niet gebeurt, en dat is alleszins negatief voor verdere communicatie.

Minister Ludo Sannen : Ik weet dat de mensen ongerust zijn over de schadelijke gevolgen. Het voorzorgsprincipe moet zeker worden gehanteerd, maar men moet de belangen afwegen. Het onderzoek vergt tijd. Men kan de directe impact op de gezondheid wel onderzoeken, maar dat is hier niet relevant.

Ik wil vermijden om een reglementering op te leggen zonder protocol. Als men geen goodwill kan creëren om een gezamenlijke verantwoordelijkheid op te nemen, wordt het moeilijk om iets op te leggen, laat staan het te handhaven. Het is beter

om via onderlinge afspraken en een protocol die informatieopdracht te realiseren.

Ik wil mij nog niet op een specifieke timing vastpinnen. Ik kan de situatie nog niet voldoende inschatten. Ik zal nagaan hoe het gesteld is met de informatieverstrekking naar de gemeenten en of de gemeenten inderdaad laattijdig op de hoogte worden gebracht. De gemeenten kunnen immers pas verantwoordelijkheid aan de dag leggen als zij over voldoende informatie beschikken.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Sonja Becq tot de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over geurhinder van composteringsinstallaties

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Becq tot de heer Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over geurhinder van composteringsinstallaties.

Mevrouw Becq heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq : Geurhinder in composteringsinstallaties is een fenomeen dat regelmatig de kop opsteekt. Dat is niet alleen een probleem in de gemeente Grimbergen, maar bijvoorbeeld ook in Leuven.

Het zijn verhalen die op een processie van Echternach gelijken. In de winter leveren de composteringsinstallaties weinig problemen op, maar in de zomer stijgt het aantal klachten. Er worden dan de nodige vaststellingen en een aantal ingrepen gedaan, en alles wordt weer rustig. Een jaar later blijkt dat de problemen niet zijn opgelost en ontstaat opnieuw geurhinder. Het is een probleem dat erg hinderlijk is voor de omgeving. Kan er niet op een behoorlijke manier worden gewerkt en de geurhinder tot op een aanvaardbare drempel herleid ?

Naar aanleiding van het dossier van Indaver in Grimbergen bleek dat de VITO (Vlaamse Instelling voor Wetenschappelijk Onderzoek) onderzoek naar de composteringstechniek en de eventuele overlast heeft gedaan. In de conclusies van het onderzoek werden ingrepen in het bedrijf voorgesteld.

Zijn er drempelwaarden en op welk concrete manier kunnen deze worden geïnstalleerd ? Kan er een systeem worden ingevoerd waarbij onaan-

Becq

vaardbare geurhinder kan worden vastgesteld zodat de bedrijven tot de nodige ingrepen kunnen overgaan en de situatie voor de omliggende bewoners aanvaardbaar wordt? Wat zijn de conclusies van het door de VITO uitgevoerde onderzoek? Vanaf welke norm of drempelwaarde wordt geurhinder als onaanvaardbaar beschouwd? Kan dergelijke geurhinder leiden tot een tijdelijke sluiting van de installatie?

Bestaat er een consensus over de wijze van composteren om geurhinder te voorkomen? Hoe zullen bedrijven gestimuleerd worden om die aanpassingswerken zo snel en effectief mogelijk te laten gebeuren? Is een tijdelijke sluiting niet de beste oplossing? Zo stopt tegelijkertijd de hinder en wordt het bedrijf ertoe aangezet om de aanpassingen zo snel mogelijk door te voeren.

De voorzitter : Minister Sannen heeft het woord.

Minister Ludo Sannen : In opdracht van de afdeling Milieu-inspectie, de gemeente Grimbergen en de stad Vilvoorde heeft de VITO een geurstudie uitgevoerd in en rond een viertal bedrijven, waaronder de composteringsinstallatie van de NV Indaver, in de omgeving van de Verbrande Brug. Uit deze studie blijkt dat de geurbeperkende maatregelen die de NV Indaver in het verleden heeft getroffen, onvoldoende zijn en dat nieuwe en structurele maatregelen noodzakelijk zijn.

In de eerste plaats moet aandacht besteed worden aan de geurconcentraties in de composteringshal, aan de strikte opvolging van de werking van de aanwezige wasser en biofilter en aan het reduceren van de diffuse emissies. Wanneer dit niet voldoende blijkt om de geuremissie te beperken, moeten bijkomende maatregelen worden getroffen. Zo kan een bijkomende verhoging van de schoorsteen overwogen worden en bijkomend het opslaan van het percolaat in een gesloten systeem.

In Vlaanderen bestaan er momenteel nog geen grens- of richtwaarden voor composteringsinstallaties. In andere Europese landen worden sterk uiteenlopende geuremissie- of -immissierichtwaarden gehanteerd. Aangezien de situatie in Vlaanderen het meest vergelijkbaar is met deze in Nederland, werd er in de VITO-studie gerefereerd aan de Nederlandse emissierichtlijn voor GFT-composteringsinstallaties. Daarin staat dat in de meest nabije woonkernen gedurende 98 percent van de tijd de geurconcentratie voor nieuwe installaties zeker niet meer dan drie en voor bestaande installaties

niet meer dan zes geureenheden per kubieke meter lucht mag bedragen.

In opdracht van Aminoal werd een methodologie en normering uitgewerkt tot bepaling van de drempelwaarde. Het onderzoek werd uitgevoerd door de Universiteit Gent en door de VITO. Dit onderzoek 'Achtergrondinformatie met betrekking tot het geurbeleid in Vlaanderen' vermeldt onder punt 3 van deel 2 : 'De uitwerking van de methodologie steunde op onderzoek binnen vijf homogene sectoren naar de relatie tussen geuremissie, geurimmissie en geurhinder. Het ging daarbij om de sectoren varkenshouderijen, slachterijen, verfspuiterijen van metaalproducten, rioolwaterzuiveringsinstallaties en textielbedrijven. Voor de sectoren van de slachterijen, verfspuiterijen en rioolwaterzuiveringsstations werden nuleffectniveaus bepaald van respectievelijk 0,5, 2,0 en 0,5 snuffeleenheden per kubieke meter als 98-percentiel. Voor de sectoren textielbedrijven en varkenshouderijen werd geen eenduidig nuleffectniveau vastgelegd. Voor de textielbedrijven werden getalwaarden van 0,5 tot 2,0 als 98-percentiel teruggevonden, voor de varkenshouderijen waarden van 0,5 tot 2,0 als 98-percentiel. In het kader van een ingenieursthesis werd dezelfde methodologie toegepast voor twee bronnen met positief gewaardeerde geurkarakters, namelijk chocolade en biscuit. Het nuleffectniveau lag tussen 2 en 5 snuffeleenheden per kubieke meter als 98-percentiel.'

De vertaling van een nuleffectniveau naar een aanvaardbaarheidsniveau binnen de grijze zone van nuleffect naar welzijnsreductie, is wetenschappelijk een moeilijke taak en wordt momenteel bestudeerd. Verschillende factoren spelen hierbij een rol. Wat zijn de implicaties van de hinder voor de omwonenden, wat zijn de financieel-economische gevolgen voor het bedrijf en voor de sector, in welke mate moet rekening worden gehouden met contextuele factoren zoals hindergevoeligheid van de buurt en planologische situatie? Voor de composteringssector is deze oefening, meer bepaald de bepaling van het nuleffectniveau en de vertaling van een aanvaardbaarheidsniveau, nog niet gemaakt.

Door het ontbreken van een wettelijk vastgelegde drempelwaarde kan dit niet als basis dienen voor een tijdelijke sluiting van composteringsinstallaties. De Milieu-inspectie kan wel optreden wanneer de buurt overmatige hinder ondervindt, zonder dat daarbij sprake is van kwantitatieve normen. In opdracht van Aminoal loopt momenteel wel een onderzoek naar een methodologie voor geurnormering en de bepaling van geurnormen.

Sannen

De beoordeling van geurhinder gebeurt op basis van vaststellingen van toezichthoudende ambtenaren van de afdeling Milieu-inspectie. Daarbij kan verwezen worden naar het gemotiveerd voorstel van de afdeling Milieu-inspectie van 6 augustus 1998 om de lopende vergunning van de NV Vlar – nu NV Indaver – te schorsen, en naar de herhaling van dit voorstel tot schorsing op 2 juli 2001 en 5 september 2001. Aangezien de exploitatie, ondanks de verbeteringen die in de loop der jaren aan deze installatie werden aangebracht, nu nog steeds aanleiding geeft tot overdreven geurhinder voor de omwonenden, heeft de afdeling Milieu-inspectie, buitendienst Vlaams-Brabant, na het bekend worden van de resultaten van de geurstudie, lastens de NV Indaver opnieuw een proces-verbaal opgesteld en overgemaakt aan de procureur des konings te Brussel. De vaststellingen in dit proces-verbaal worden gevoegd bij het bestaande voorstel tot schorsing van de lopende milieuvergunningen van de NV Indaver, tot het bedrijf heeft aangetoond dat er voldoende structurele maatregelen werden getroffen om te komen tot een aanvaardbare toestand voor de omwonenden.

Er bestaat geen algemene consensus over hoe een composteringproces best verloopt zonder dat omwonenden hierdoor gehinderd worden. Deze vraag zal deel uitmaken van een zopas gestarte BBT (Best Beschikbare Technieken)-studie 'Compostering met bijzondere aandacht voor geur en geurhinder', die zal worden uitgevoerd door de VITO. Het is echter wel al duidelijk dat een aantal factoren belangrijk zijn voor het goede verloop van een compostering, maar dat de wijze waarop deze factoren worden ingevuld nogal sterk verschillen. Iedereen is er bijvoorbeeld van overtuigd dat biofiltratie van proceslucht een aangewezen nageschakelde techniek is bij GFT-compostering. Vaste regels zijn vaak moeilijk op te stellen omdat lokale factoren of de eigenheid van procesvoering belangrijke elementen zijn. Er is dus een belangrijke rol weggelegd voor deskundigen die ter plaatse kunnen oordelen en adviseren. Dit werd onder meer ook tijdens de bovenvermelde Europese workshop bevestigd naar aanleiding van de vraag of er een Europese geurnormering moet worden uitgewerkt.

Door aanpassingen in de procesvoering, overleg met alle betrokkenen en advies van deskundigen werd reeds succes geboekt bij andere GFT-composteringinstallaties dan die van Grimbergen, waaronder bijvoorbeeld Interleuven en Intercompost, die momenteel geen geurklachten meer hebben. In overleg met deskundigen kan dus het best

worden geëvalueerd welke problemen aan de bron van geurhinder liggen. Een in de tijd gefaseerd stappenplan met maatregelen op korte en lange termijn moet toelaten te streven naar een duurzame oplossing.

Als eerste noodzakelijke stap dienen maatregelen te worden getroffen die de hinder op korte termijn beperken. De belangrijkste maatregel is een aanzienlijke beperking van de aanvoer en het verhogen van het aandeel structuurmateriaal. Zo wordt in de installatie in Grimbergen momenteel de invoer van GFT-afval tijdelijk met 50 percent verminderd, en wordt verhoudingsgewijs meer structuurmateriaal toegevoegd.

Ondertussen moet worden onderzocht welke maatregelen op middellange en lange termijn noodzakelijk zijn om de geurhinder tot een aanvaardbaar niveau terug te dringen. Met goed gevolg werden bijvoorbeeld bij Interleuven een gesloten naringshal en bij Intercompost extra composteringstunnels gebouwd. De noodzaak aan zulke en andere maatregelen moet specifiek per locatie worden onderzocht.

Aan de hand van het oordeel van deskundigen moeten het effect en de efficiëntie van de maatregelen vooraf worden ingeschat, en achteraf worden geëvalueerd. Dit moet steeds in overleg gebeuren met de betrokkenen, zoals de omwonenden, de gemeente en de milieu-inspectie. Pas bij een gunstige beoordeling kan opnieuw worden overgeschakeld op de normale verwerkingscapaciteit.

Gelet op het voorgaande is een tijdelijke sluiting zeker te onderzoeken. Tijdens zo'n sluiting zouden inderdaad de nodige maatregelen kunnen worden genomen, zodat de compostering geen overlast meer veroorzaakt.

De voorzitter : Mevrouw Becq heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq : Mijnheer de minister, omtrent het laatste had ik een iets specifiekere antwoord verwacht.

Eigenlijk worden er vaak dingen ondernomen waarvan de consequenties vooraf niet goed werden ingeschat. Dat geldt voor het composteren, maar ook voor de kleinschalige waterzuivering. Het zou beter zijn de gevolgen vooraf te onderzoeken, en eventueel ook te experimenteren op kleinere schaal, zodat niet meteen een hele groep van omwonenden het slachtoffer wordt van een techniek waar om een of andere reden voor wordt gekozen.

Minister Ludo Sannen : Compostering veroorzaakt niet noodzakelijk blijvende hinder. Er zijn voorbeelden waar het wel lukt. De specifieke lokale situatie kan inderdaad aanleiding geven tot hinder. Ik ken de composteringsinstallatie in Grimbergen onvoldoende, maar bijvoorbeeld Intercompost heeft na nieuwe investeringen heel wat bezwaren weggenomen, mede dankzij de politieke strijd die wij daar destijds voor hebben gevoerd.

Mevrouw Sonja Becq : Vandaar mijn vraag of er voor compostering een ideale manier is om risico's te vermijden.

De voorzitter : Het probleem is ook dat de aanvoer van organisch materiaal niet constant is. Er zijn ook verschillen van regio tot regio. Op het platteland is er bijvoorbeeld veel meer plantaardig materiaal beschikbaar. In principe mag er echter geen geur zijn, anders is er sprake van een slechte compostering.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de uitbouw van het nitraatmeetnet voor grondwater

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer De Meyer tot de heer Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de uitbouw van het nitraatmeetnet voor grondwater.

De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, in juli van vorig jaar kregen de Vlaamse gemeentebesturen een schrijven van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Landbouw met de vraag naar medewerking bij de keuze van locaties voor de uitbouw van het nitraatmeetnet voor het grondwater, dat Vlaanderen moet uitbouwen om te voldoen aan de bepalingen van de Europese nitraatrichtlijn.

Voor de uitbouw van dit nitraatmeetnet voor het grondwater werd Vlaanderen ingedeeld in een duizendtal zones. In de landbouwgebieden zouden er meetputten komen waaruit monsters van het freatisch grondwater kunnen worden getrokken. De

putten moesten in een heel korte periode worden aangelegd, van september 2002 tot april 2003, en de locaties moesten in de zomer van 2002 worden vastgelegd.

Het vastleggen daarvan door de afdeling Water van Aminoal zou gebeuren in nauw overleg met de gemeenten. Ook overleg met de landbouwers werd vooropgesteld. De kaarten met de diverse locaties zouden in de loop van juli of augustus aan de gemeenten worden toegestuurd. De minister vroeg het advies van de gemeenten bij de definitieve locaties, en een beslissing van het college van burgemeester en schepenen.

In volle vakantieperiode, op 26 juli 2002, ontvingen de gemeentebesturen een tweede brief, nu van de directeur-generaal afdeling Water, met de vraag ten laatste tegen 23 augustus de kaarten met eventuele aanduidingen terug te sturen. Vanaf die datum ging de administratie ervan uit dat de gemeenten geen verdere vragen tot aanpassing van locaties hadden. De aanleg van de putten was gepland vanaf 1 september 2002.

Mijnheer de minister, waarom werd het in 1999 door de afdeling Water van Aminoal in opdracht van de minister uitgebouwd grondwatermeetnet niet behouden ? Wat is de stand van zaken van de uitbouw van het nitraatmeetnet voor het grondwater ? In hoeveel gemeenten werden landbouwers betrokken bij het gegeven advies van de gemeente ? Wat waren de voornaamste bemerkingen ? Hoeveel meetputten werden behouden ? Hoeveel voorkeurslocaties en hoeveel reservelocaties van de meetpunten werden behouden ? Hoe is de verdeling van de meetputten over de kwetsbare en de minder kwetsbare gebieden ? Op welke wetenschappelijke basis werden deze zones aangeduid ? Door wie, en op basis van welke wetenschappelijke onderbouw wordt de diepte van de drie peilbuizen bepaald ? Is het meetnet reeds operationeel ? Welke interpretaties en evaluaties kunnen of zullen worden gemaakt ?

De voorzitter : Minister Sannen heeft het woord.

Minister Ludo Sannen : Mijnheer de voorzitter, collega's, mijnheer De Meyer, mijn antwoord op uw vragen is tamelijk uitgebreid. Er is ook een tabel toegevoegd die u zal worden bezorgd.

De afdeling Water van Aminoal had vanaf 1999 een voorstel uitgewerkt om kwetsbare gebieden voor nitraatverontreiniging in het grondwater af te bakenen op basis van de fysische randvoorwaarden van ondiepe watervoerende lagen, ondersteund

Sannen

door een in omvang beperkt meetnet. Omdat het meetnet niet gebiedsdekkend was, heeft de Vlaamse regering in haar besluit van 14 juni 2002 gevraagd een nieuw sluitend meetnet uit te bouwen voor het ondiepe grondwater, waarmee men kwetsbare gebieden kon afbakenen op basis van criterium A2 van de Europese nitraatrichtlijn.

Het nieuw uit te bouwen meetnet omvat 2.107 te boren meetputten. Daarvan zijn er momenteel 1.290 geboord. De belangrijkste reden waarom nog niet alle putten zijn geboord, is dat de Vlaamse regering pas op 18 december 2002 het nieuwe voorstel van meetnet en de daaraan gekoppelde wijze van afbakening van kwetsbare zones voor het grondwater heeft goedgekeurd, en dat de putboorder vertraging heeft opgelopen op het boorschema. Van de 308 aangeschreven gemeenten hebben er 72 hun akkoord bij de voorgestelde meetlocaties verleend voor 23 augustus 2002.

Er waren 141 gemeenten die bijkomende vragen hadden. De meeste van die gemeenten wilden meer informatie over de juiste coördinaten van de locaties en twijfelden soms over de ligging ervan op openbaar domein. Een minderheid van de gemeenten met bijkomende vragen had ongeveer dezelfde vragen. Namelijk wat zijn de resultaten van het wetenschappelijk onderzoek bij het voorgestelde meetnet dat door de Vlaamse regering op 19 juli 2002 werd gevraagd? Wat zijn de juridische implicaties voor de gemeente als de meetputten moeten worden verplaatst? Wordt de gemeente verder betrokken bij de evaluatie en interpretatie van de meetresultaten? Op welke diepte worden de meetputten geboord? Op al deze vragen kregen de gemeenten een schriftelijk antwoord. De eindresultaten van het wetenschappelijk onderzoek konden pas na de beslissing van 18 december 2002 kenbaar worden gemaakt.

De vraag over het aantal gemeenten waar de landbouwers betrokken werden bij het advies van de gemeente en welke hun voornaamste opmerkingen waren, kan niet worden beantwoord aangezien de lokale adviesverlening binnen de gemeente intern werd georganiseerd, en de resultaten daarvan niet altijd bij mijn administratie bekend zijn. Met betrekking tot de gemeenten die melding hebben gemaakt van adviezen van landbouwraden, verwijs ik naar de vragen die ik daarnet heb opgesomd.

Om voldoende marge te houden in geval van probleemlocaties werden er 4.391 locaties voor meetputten aangeduid, 2.235 voorkeurlocaties en 2.156

reservelocaties. Tot nu toe hebben de gemeenten hun akkoord verleend voor 1.776 voorkeurlocaties en 1.515 reservelocaties. Er zijn 458 reservelocaties in de plaats gekomen van weggevallen voorkeurlocaties. Er zijn 24 gemeenten die nog geen definitief schriftelijk akkoord hebben verleend voor in totaal 272 locaties.

Er zijn drie groepen kwetsbare gebieden, gebaseerd op de indeling van Vlaanderen in hydrogeologisch homogene zones (HHZ), en in functie van hun potentiële kwetsbaarheid. De eerste groep heeft de meest nitraatgevoelige zones, waarbinnen een oppervlakte van 27.644 hectare in landbouwgebruik is. De tweede groep heeft zeer nitraatgevoelige zones, met een oppervlakte van 129.937 hectare in landbouwgebruik. De derde groep heeft gevoelige of minder nitraatgevoelige zones, met 527.349 hectare in landbouwgebruik.

Een HHZ wordt gekenmerkt door vergelijkbare fysische randvoorwaarden voor het aanwezige fretatische watervoerende systeem. In die zone worden nitraten op een vergelijkbare wijze in het grondwater verspreid en op basis van microbiologisch gekatalyseerde reductieprocessen op een vergelijkbare wijze verwijderd. Hoe groter de kwetsbaarheid van een HHZ is, hoe meer putlocaties er worden aangelegd per landbouwoppervlak.

De zones werden aangeduid op basis van studies die door het laboratorium voor toegepaste geologie en hydrogeologie van de Universiteit Gent werden uitgevoerd. Het volgende referentiemateriaal werd voor de afbakening van de zones gebruikt: de oude en de nieuwe tertiaire geologische kaart; de kaart van de quartaire dekkingen; de kaart van de Vlaamse vallei volgens professor De Moor; reeds bestaande kwetsbaarheidskaarten; de bodemassociatiekaart en andere bodemkaarten; verziltingskaarten; referentiemateriaal van de Belgische Geologische Dienst (BGD); en de archieven van het laboratorium voor toegepaste geologie en hydrogeologie.

De evaluatie van de kwetsbaarheid van de HHZ's gebeurde aan de hand van de verworven kennis uit de nitraatonderzoeken van de Universiteit Gent. Verder werd er gebruikgemaakt van de analyseresultaten van het oude nitraatmeetnet grondwater en andere reeds uitgevoerde grondwateronderzoeken. Boorbeschrijvingen van verschillende projecten en van de BGD werden gebruikt om oxidatiedieptes van HHZ's te evalueren.

Deze dienen als indicatoren voor de gevoeligheid van watervoerende lagen omtrent de nitraatver-

Sannen

spreiding. Aan de basis voor het evalueren van de kwetsbaarheid lag een puntensysteem. De kwetsbaarheid varieert van 3 tot 17, waarbij 17 staat voor uiterst kwetsbaar en 3 voor minst kwetsbaar.

Het nieuwe voorstel van de afdeling Water van Aminoal werd op vraag van de Vlaamse regering aan een wetenschappelijke toetsing onderworpen. In het kader van deze toetsing werden drie wetenschappers om hun expertise gevraagd, met name doctor De Smedt van de VMW (Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening), professor Feyen van de KU Leuven en doctor De Becker van het Instituut voor Natuurbehoud.

Verder heeft de afdeling Water, ter bevestiging van het voorgestelde concept, enkele gerenommeerde binnen- en buitenlandse experts en organisaties op het vlak van grondwater geconsulteerd. Het wetenschappelijk advies bevestigde de waarde van het nieuwe meetnet en omvatte volgende belangrijke elementen.

Aan de verschillende hydrografisch homogene zones werd een gewichtsfactor toegekend in overeenstemming met de nitraatgevoeligheid van de zone. Voor de meest nitraatgevoelige gebieden werd directe afbakening voorgesteld. Waar de homogeniteit van de bodem werd betwijfeld, wordt bijkomend onderzoek verricht.

Bijkomende informatie vindt u in de twee tabellen die ik aan u en het commissiesecretariaat bezorg.

De diepte van de peilbuizen wordt bepaald door de hydrogeologen die bij elke boring aanwezig zijn. De hydrogeologen hebben een aparte opleiding gekregen voor het plaatsen van peilbuizen in het kader van het nitraatmeetnet grondwater. De diepte van de peilbuizen is afhankelijk van verschillende factoren, met name de diepte van de watertafel, de dikte van de oxidatiezone en de lithologische en hydraulische veranderingen die tijdens het boren kunnen worden vastgesteld.

Slechts in de oxidatiezone van het grondwater zijn nitraten chemisch stabiel. De bepaling van de oxidatiezone is dus essentieel voor het vastleggen van de filterdieptes. Hier kunnen nitraten slechts worden gemeten, indien er een verontreiniging bestaat. De oxidatiezone wordt gekenmerkt door de mineralogie, en in de meeste gevallen door een specifieke kleurvorming. Twee van de drie filters per meetpunt bevinden zich in de oxidatiezone, de derde filter wordt ter controle in de onderliggende reduc-

tiezone geplaatst. Hier mogen normaal gezien geen nitraatconcentraties boven twee milligram per liter worden gemeten, omdat reductieprocessen hier het nitraat uit het grondwater verwijderen.

Technische onvolkomenheden worden voorkomen door de continue aanwezigheid van de hydrogeoloog. Hij volgt naast het boren ook het omstorten van de peilbuizen op en zorgt voor de juiste plaatsing van de kleistoppen, die de filterzones van de verschillende peilbuizen van elkaar scheiden. In het geval van uitzonderlijke indicaties voor een contact tussen twee filters, kan dit door ouderdomsbepalingen van het grondwater worden nage trokken.

Het meetnet is reeds operationeel en deels beschikbaar voor de staalnamecampagne. De meetresultaten worden door de afdeling Water opgevolgd en zullen statistisch worden verwerkt. Alle analysegegevens, eens ze ter beschikking zijn en in de databanken zullen zijn ingevoerd, raadpleegbaar zijn via de databank Ondergrond Vlaanderen (dov.vlaanderen.be). Verder kunnen instanties op aanvraag rechtstreeks van de resultaten op de hoogte worden gebracht. De studiedag van 6 december 2002 over nitraten in het grondwater en het nieuwe meetnet stond open voor alle gemeenten en belangenorganisaties. Op deze studiedag werd de historiek van de toepassing van de nitraatrichtlijn, het nieuwe meetnetconcept voor Vlaanderen en de wetenschappelijke achtergrond omtrent de nitraatproblematiek in het grondwater uitvoerig toegelicht.

Voor de procedure van meting en afbakening ziet het tijdstraject eruit als volgt. In het jaar 2003 loopt de eerste fase, waarbij het volgende gebeurt. In de zones 22 – Maas-Rijn-afzettingen –, 82 – Krijtafzettingen – en 71h – Brusseliaan in de heuvelstreek – wordt gedurende het jaar 2003 viermaal het nitraatgehalte gemeten. Op basis van de resultaten en het al dan niet overschrijden van de limiet van 50 milligram nitraat per liter in de bovenste filter, per VHA-zone, worden de zones eind 2003 al dan niet afgebakend. De regeling als kwetsbare zone gaat in vanaf 1 januari 2004.

Bij prioriteit wordt in de zones met gewichtsfactor groter dan of gelijk aan 15, behoudens zones 22, 82 en 71h, extra onderzoek opgestart aangaande de homogeniteit en de reductiecapaciteit.

In alle zones worden de boorstaten opgemeten, geanalyseerd en verwerkt. In alle zones wordt in het jaar 2003 tweemaal het nitraatgehalte gemeten. Alle uitgevoerde en nog lopende onderzoeken in

Sannen

verband met het grondwater worden geïnventariseerd. Waar nodig wordt, met prioriteit in de HHZ's met gewichtsfactor groter dan of gelijk aan 15, behoudens zones 22, 82 en 71h, extra onderzoek inzake modellering opgestart.

In het jaar 2004 wordt fase 2 aangevat. In alle zones wordt tweemaal het nitraatgehalte gemeten. Bij prioriteit wordt in de zones met gewichtsfactor groter of gelijk aan 15, behoudens zones 22, 82 en 71h, het onderzoek aangaande de homogeniteit en de reductiecapaciteit voortgezet en afgerond. Waar nodig wordt in de HHZ's extra onderzoek verricht inzake modellering. In de zones met een gewichtsfactor groter of gelijk aan 15, zijnde 22, 23, 63h, 71h, 73h, 74h, 75h en 82, wordt op basis van het al dan niet overschrijden van de limiet van 50 milligram nitraat per liter in de bovenste filter, per VHA-zone (Vlaamse Hydrografische Atlas), al dan niet afgebakend tegen eind 2004. De regeling als kwetsbare zone gaat in per 1 januari 2005.

In het jaar 2005 start fase 3. In alle zones wordt tweemaal het nitraatgehalte gemeten. In alle zones wordt op basis van het al dan niet overschrijden van 50 milligram nitraat per liter in de bovenste filter, per VHA-zone, al dan niet afgebakend tegen eind 2005. De regeling als kwetsbare zone gaat in per 1 januari 2006. De eerste analyseresultaten worden nu verwerkt zodat nog geen interpretaties of evaluaties kunnen worden gemaakt.

De heer Jos De Meyer : Ik dank de minister voor zijn uitgebreid en technisch antwoord. Ik herinner de minister eraan dat de nitraatrichtlijn en de kwetsbare en niet-kwetsbare gebieden voor de landbouwsector een erg belangrijk thema zijn. Een jaar geleden was het thema politiek ook zeer belangrijk. Ik ben verrast dat zoveel parlementsleden hier afwezig zijn. In het verleden hebben zij nochtans klinkende verklaringen afgelegd.

Voor de verdere opvolging is het van heel groot belang dat de evaluatie in nauw overleg met de landbouwsector gebeurt. De resultaten moeten bijdragen tot een beïnvloeding van de bedrijfsvoering. Ik pleit ervoor dat er een betere communicatie wordt gevoerd dan in het verleden.

Een van de vele vragen die tot mijn stadsbestuur en mijzelf werden gericht, is de volgende. Men wilde graag de resultaten van de wetenschappelijke studie kennen. Daar werd heel summier op geantwoord : 'Er zijn ondertussen een reeks wetenschappelijke adviezen beschikbaar, waarvan het meren-

deel de grote gemeenschappelijke waarden van het meetnet bevestigen. Deze adviezen werden voorgelegd aan minister Dua.'

De brief, die ik aan de mensen uit de landbouwsector heb overgemaakt, werkt niet erg motiverend. Ik weet dat de minister hier niet onmiddellijk een antwoord op heeft, maar ik verwacht dat men deze problematiek zowel in het parlement als in het kabinet zeer ernstig neemt. Vandaag is het geen heet politiek hangijzer meer, maar intussen is het voor de land- en tuinbouwers nog steeds van groot belang en zijn de consequenties mogelijk ernstig.

Minister Ludo Sannen : Ik hoop dat mijn antwoord ook wordt overgemaakt aan de mensen die u hebben aangeschreven. Ik hoop dat ik wat uitvoeriger ben ingegaan op het wetenschappelijk onderzoek. Ik weet dat de wetenschappelijke aspecten essentieel zullen doorwegen op het Europese niveau. De communicatie kan misschien wat beter verlopen, vermits er nu wat meer duidelijkheid is.

De heer Jos De Meyer : Ik zal mijn steentje bijdragen om de communicatie te verbeteren. Het is inderdaad een complexe materie.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over het uitblijven van een degelijk milieuhandhavingsbeleid

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van den Eynde tot de heer Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over het uitblijven van een degelijk milieuhandhavingsbeleid.

Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, het is soms beter aandacht te schenken aan een goede toepassing van de bestaande wetgeving dan er steeds opnieuw aan te puzzelen. Ik ben ervan overtuigd dat velen deze stelling delen. Dit geldt eveneens voor het milieuhandhavingsbeleid. Bij milieuhandhaving zijn verschillende beleidsinstanties betrokken, zoals de afdeling Natuurlijke Rijkdommen en Energie, de gezondheidsinspectie, de federale en lokale politie-

Van den Eynde

diensten, de gerechtelijke instanties en de burgemeesters.

Om een degelijk handhavingsbeleid te kunnen voeren, moeten deze instanties een degelijk overleg voeren en constructief samenwerken. In de praktijk blijkt dat overleg wel te bestaan, maar er zijn een aantal problemen met betrekking tot de uitvoering van het takenpakket van de betrokken partners.

Zo stelt bijvoorbeeld het parket van Antwerpen dat hun proefproject in de zone Rupel dreigt te mislukken omdat de betrokken partners hun verantwoordelijkheden van hun takenpakket onvoldoende opnemen. Volgens het parket zouden de milieuambtenaren zich te veel toespitsen op de administratieve taken zodat het beteugelende luik verwaarloosd wordt.

Minister Dua heeft op 18 oktober 2001, naar aanleiding van een vorige vraag met betrekking tot het milieuhandhavingsbeleid, al een heel aantal knelpunten opgesomd (Hand. VI. Parl. 2001-2002, nr. C-24, 7). Na anderhalf jaar blijkt dat een aantal hiervan nog niet zijn weggewerkt. Nog steeds is de werking van de milieuambtenaren en hun takenpakket onvoldoende geoptimaliseerd om een degelijk milieuhandhavingsbeleid te kunnen waarborgen.

Wanneer mogen wij van de minister effectief een concreet initiatief verwachten zodat ambtenaren die over de nodige kwalificaties beschikken, hun functie daadwerkelijk kunnen en zullen opnemen? Op welke manier zal de minister met de verschillende partners communiceren, zoals de milieuambtenaren, de politionele diensten en het parket, om daadwerkelijk het milieuhandhavingsbeleid bij te sturen? Kan de minister mij meedelen welke concrete afspraken er al gemaakt zijn binnen het kerntakendebat? De afspraken zouden inmiddels zijn afgerond. Er zijn nog twee pijnpunten die reeds in 2001 werden blootgelegd. Wordt er wel voldoende aandacht besteed aan de personeelsproblemen zoals door de minister eind 2001 is voorgesteld? Zijn de problemen inmiddels al opgelost? Wanneer mogen we een volledige milieuvergunningendatabank verwachten? Wanneer zal die echt operationeel zijn? Dat lijkt me toch belangrijk voor een degelijk handhavingsbeleid.

De voorzitter : Minister Sannen heeft het woord.

Minister Ludo Sannen : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik beaam de stelling van mevrouw Van

den Eynde dat we inzake milieubeleid en -regelgeving niet steeds het warm water moeten uitvinden. Dat is ook mogelijk door de bestaande instrumenten, mensen en middelen zo goed en geïntegreerd mogelijk in te zetten. Wat de milieuhandhaving betreft, gaat deze stelling echter niet helemaal op. Er is een te grote versnippering van mensen en middelen, waardoor de ene naar de andere kijkt om actie te ondernemen, of waarbij sommigen zelfs niet wensen dat er mee wordt gekeken. Bovendien zitten we met een deels verouderd handhavingsinstrumentarium, waarbij de sanctiemogelijkheden niet steeds in verhouding staan tot de vastgestelde overtreding en bijgevolg soms met een olifant op een mug wordt geschoten, of dat er helemaal niets gebeurt.

In het kerntakendebat over leefmilieu was milieuhandhaving een van de items waaraan veel tijd en energie is besteed. Er werd algemeen vastgesteld dat milieuhandhaving op gemeentelijk niveau tekortschiet. Er bestond ook een algemene consensus over het feit dat meer en betere samenwerking met alle actoren op het terrein tot betere resultaten zou kunnen leiden. In het licht hiervan stelde mevrouw Dua aan de gemeenten en provincies voor om de handhavingsbevoegdheid inzake meldingsplichtige inrichtingen – klasse 3 – en vergunningsplichtige inrichtingen – klasse 2 – over te hevelen van de gemeenten naar de provincies. Dit voorstel vond geen steun, noch bij de gemeenten noch bij de provincies, en werd uiteindelijk verlaten.

Wel is met de vertegenwoordigers van de Vlaamse gemeenten een consensus bereikt over enkele andere belangrijke principes waarop we in de volgende maanden en jaren zeker kunnen voortwerken. Ik beperk mij hier tot de belangrijkste zaken. De integrale tekst kunt u consulteren op de website www.binnenland.vlaanderen.be/kerntakendebat.htm.

Wat de hinderlijke inrichtingen betreft, wordt gekozen voor een taakverdeling op basis van twee hoofdcriteria, namelijk preventieve en reactieve handhaving enerzijds en klassenindeling anderzijds. Reactieve handhaving klasse 1 is een kerntaak van het gewest. Reactieve handhaving klassen 2 en 3 en niet-ingedeelde inrichtingen is een kerntaak van de gemeenten. Het gaat evenwel om een gedeeltelijk concurrerende bevoegdheid. Wanneer de gemeente niet optreedt, moet het gewest optreden. Evenzeer kan een gemeente optreden bij niet-vergunde exploitatie. De verwante conflictbemiddeling is eveneens een kerntaak voor de gemeenten.

Sannen

Bij de taakverdeling inzake preventieve handhaving wordt in principe gekozen voor exclusieve bevoegdheden. Klasse 1 is gewest, klassen 2 en 3 zijn gemeente. Voor klasse 1-inrichtingen behoudt het gemeentelijke niveau de bevoegdheid om in te grijpen wanneer een als vergunningsplichtig ingedeelde inrichting niet beschikt over een vergunning. Het gemeentelijke niveau behoudt de bevoegdheid om technische controles uit te voeren. Dit wil zeggen dat het vaststellingen mag doen zonder dat het daarom gemachtigd is om een PV op te stellen waarin een misdrijf wordt vastgesteld. Het gewest ontwikkelt een meer doorgedreven vorm van samenwerking met de gemeenten. Dit wil minstens zeggen dat de gemeenten beter geïnformeerd moeten worden wanneer het gewestelijk toezicht aan het licht brengt dat er problemen zijn met een klasse 1-inrichting.

De taakverdeling zou afdwingbaar moeten worden gemaakt. Dit wil zeggen dat het gewest instrumenten ter beschikking krijgt om erop toe te zien dat de andere bestuursniveaus effectief de hun toegevoerde taken uitvoeren. Zo kunnen bijvoorbeeld minder middelen uit het Gemeentefonds worden uitgekeerd bij niet- of onvoldoende naleving van de taakverdeling.

Gewest en gemeenten stellen daarnaast vast dat ze, zeker voor wat de preventieve handhaving betreft, meer middelen en mensen moeten krijgen om een geloofwaardig handhavingsbeleid te kunnen voeren. Voor alle handhavingstaken moet een afdwingbaar minimumkwaliteitsniveau worden gehaald. Om kwaliteit te bereiken, zijn een aantal instrumenten bruikbaar, ondersteund door financiële stimuli en sancties. Het eerste instrument is de figuur van het hoog toezicht. Dit betekent dat de centrale overheid optreedt in concrete dossiers in de plaats van de lokale overheid wanneer deze haar taak niet goed vervult. Tweede instrument is de planning van preventieve controles. Zo kan de centrale overheid een zekere controle uitoefenen op kwaliteit en kwantiteit van preventieve controles. Derde instrument is de verplichte vorming.

Het gebrekkige handhavingsbeleid in sommige Vlaamse gemeenten heeft meestal te maken met een combinatie van factoren. Enerzijds is er de krappe personeelsbezetting bij gemeentelijke milieudiensten. Deze mensen worden vaak overbevraagd. Anderzijds is er ook de complexiteit van de milieuhandhaving, waardoor gemeentelijke milieuableidenden terughoudend zijn om doortastend op te treden, onder meer uit vrees om rechtstreeks

aansprakelijk te worden gesteld. Met de recente wijziging van de federale aansprakelijkheidsregeling voor statutaire ambtenaren is dit probleem echter grotendeels van de baan.

Er ligt ook een belangrijke verantwoordelijkheid bij de gemeentebesturen zelf. Ik moet jammer genoeg vaststellen dat einde 2001 nog steeds bijna een derde van de Vlaamse gemeenten niet over een bevoegd toezichthoudend ambtenaar beschikt. Maar ook op gewestelijk vlak is er behoefte aan versterking van de handhavingsdiensten, en allicht in de eerste plaats om de samenwerking en ondersteuning van andere handhavingsentiteiten zoals de gemeenten te bevorderen.

Over de versterking van de Vlaamse Milieu-inspectie zijn overigens reeds afspraken gemaakt in het Vlaams regeerakkoord. Mevrouw Dua heeft daar eerder al werk van willen maken. Intussen is deze inspectie reeds gevoelig versterkt voor het toezicht op Seveso-bedrijven. In het kader van de implementatie van het kerntakendebat en de bespreking van het ontwerp van decreet handhaving wil ik dit punt opnieuw aankaarten.

Wat de vergunningendatabank betreft, wil ik erop wijzen dat er al een aantal jaren een milieuvergunningendatabank operationeel is waarin de identificatie van het milieuvergunningendossier voor de in klasse 1 ingedeelde inrichtingen is opgeslagen. Deze databank is raadpleegbaar door de diverse bevoegde diensten. Voor elke ingedeelde inrichting kan via deze databank informatie worden bekomen over de verleende vergunningen en de stand van zaken van de in behandeling zijnde milieuvergunningendossiers.

Met de samenwerkingsovereenkomst 'Milieu als opstap naar duurzame ontwikkeling', de opvolger van het milieuconvenant, wordt erin voorzien dat gemeenten en provincies de bestaande databank voor vergunningen van klasse 2 en 3 verder voeden en dat zal worden overgegaan op een geïntegreerd milieu-informatiesysteem, MMIS (Milieu Management Informatie Systeem), waarbij naast in een vergunningeninput, ook in een opvolgingssysteem van milieuklachten wordt voorzien. Dat systeem loopt momenteel proef in enkele Vlaamse gemeenten. Pas nadat 80 percent van de beproefde gemeenten het systeem gunstig evalueert, zal het MMIS-project veralgemeend worden ingevoerd.

Met het oog op een verdergaande informatisering en een koppeling van de verschillende milieudatabanken, zijn meerdere projecten lopende, waaronder de uitbouw van een centrale bedrijvendata-

Sannen

bank. Die databank zal binnenkort toegankelijk zijn voor de gemeenten en provincies.

Deze elementen zullen het milieuhandhavingsbeleid in de toekomst verbeteren en versterken. Ik besef dat het om een gedeelde verantwoordelijkheid gaat. Het is erg om vast te stellen dat veel gemeenten niet eens beschikken over de ambtenaar die ze volgens de regelgeving al zouden moeten hebben.

De voorzitter : Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

– *De heer Johan Malcorps treedt als voorzitter op.*

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. U hebt inderdaad een aantal nieuwe elementen aangereikt waarmee in de toekomst een degelijker handhavingsbeleid kan worden gevoerd.

Ik begrijp dat er een nieuw milieuhandhavingsdecreet in de maak is. Weet u al wanneer het klaar zal zijn ?

Minister Ludo Sannen : Neen, dat weet ik nog niet.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Wat moet nu gebeuren ? Het parket van Antwerpen heeft reeds problemen met de proefzone Rupel. Wat raadt u dat parket aan ? Moet het de zaken op zijn beloop laten tot het milieuhandhavingsdecreet klaar is ? Het project loopt zeker niet zoals het hoort.

U zei zelf dat een derde van de milieuambtenaren nog niet kan optreden. Wordt in opleidingen voorzien ? Hoe wilt u dit alles organiseren ?

Minister Ludo Sannen : Er is reeds een vormingsaanbod.

Staat u me toe om de problemen in Rupel van nabij te bekijken.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Het probleem is dat de milieuambtenaren niet optreden terwijl ze daartoe wel de bevoegdheid hebben.

Minister Ludo Sannen : Het is inderdaad een probleem als opdrachten niet worden uitgevoerd en afspraken niet worden nageleefd. Dat probleem komt ook op heel wat andere terreinen voor.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Het politiecollege is op de hoogte van het probleem, want het heeft een brief van het parket ontvangen waarin staat dat het milieuhandhavingsbeleid niet wordt nageleefd terwijl er wel ambtenaren zijn aangesteld.

Minister Ludo Sannen : Als het probleem ernstig is, moet dringend overleg worden gepleegd met de federale overheid. Het werk moet gebeuren.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Kunnen aan de gemeenten die reeds over bevoegde ambtenaren beschikken, reeds sancties worden opgelegd ?

Minister Ludo Sannen : Dat zal ik nakijken.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jef Van Looy tot de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de herziening van de nutriëntenhalte

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Van Looy tot de heer Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de herziening van de nutriëntenhalte.

De heer Van Looy heeft het woord.

De heer Jef Van Looy : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, begin vorig jaar hebben we een resolutie ingediend om de nutriëntenhalte van veebedrijven aan te passen. Blijkbaar was er een en ander misgelopen bij de toekenningen van die halte. In juni vorig jaar stelde de meerderheid echter dat er geen probleem was. Uit de besprekingen van oktober, november en december bleek dat er toch een probleem was. Op 19 december 2002 heeft deze commissie de resolutie unaniem goedgekeurd (Parl. St. VI. Parl. 2001-2002, nr. 1186). Die moet leiden tot een aanpassing van de nutriëntenhalte.

De basis is een ambtelijke aanpassing, al kan moeilijk worden gezegd dat een ambtelijke aanpassing van de nutriëntenhalte erg democratisch is. Ook een ambtenaar kan zich vergissen, maar het is alleen de vraag hoe wordt gereageerd op een dergelijke vergissing. Het gaat immers over een vrij complex geheel.

Van Looy

In de commissie waren we het erover eens dat de veehouder moest instaan voor de berekening van de nutriëntenhalte. De voorwaarde luidde dat hij er kopieën van de milieuvergunning bij moest voegen.

De resolutie werd op 8 januari 2003 goedgekeurd en in februari van dit jaar in een decreet gegoten. Wij waren trouwens van mening dat het decreet de resolutie niet volledig heeft gevolgd, maar dat valt onder de verantwoordelijkheid van de meerderheid. Op 19 maart werd over het decreet gestemd en op 8 mei werd het in het Staatsblad gepubliceerd (Parl. St. VI. Parl. 2002-2003, nr. 1559).

Sinds die datum vragen de veehouders om hun nutriëntenhalte aan te passen. Als ze aan de Mestbank vragen hoe ze hun aanvraag moeten regelen, dan antwoordt de Mestbank steevast dat ze moeten wachten en dat alles zal worden geregeld. De veehouder zou niets hoeven te doen.

Mijnheer de minister, welke procedure zal door de Mestbank worden gevolgd? Waarom wordt afgeweken van wat wij in commissie unaniem hebben beslist? De Mestbank wil nu zelf de berekening maken, maar hoe zal dat gebeuren? Zal de berekening worden gemaakt voor alle veehouders? Zullen alle veehouders op de hoogte worden gesteld, ook al komen ze niet in aanmerking?

Wat gebeurt als er iets fout loopt? Die kans is groot, want in het verleden zijn reeds honderden fouten gemaakt. Ik herhaal: welke procedure wordt gevolgd om de nutriëntenhalte te berekenen? Hoe en wanneer zal dat gebeuren? Is er een termijn vastgelegd om deze job te klaren? Binnen welke termijn krijgen de veehouders bericht van de herberekening?

Welke uitscheidingsnormen worden gehanteerd? In het gewijzigde artikel 33bis paragraaf 10 is verwezen naar een tabel met de uitscheidingsnormen uit het mestdecreet. Ik geef een voorbeeld. Bij de aangifte van runderen is het niet altijd meteen duidelijk of het om melkvee of om mestvee gaat. Zal de Mestbank bijkomende gegevens opvragen, of zal ze dezelfde normen hanteren die ze gebruikt heeft bij de oorspronkelijke berekening?

Kan een herberekening plaatsvinden wanneer een van beide nutriënten, hetzij fosfor, hetzij stikstof, voldoet aan de 85-percentnorm, of moeten ze beide voldoen aan de norm?

De voorzitter : De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer : Ik ben heel tevreden met de vraag van de heer Van Looy. Hij verwijst naar de zware problemen van veel bedrijfsleiders. Dit sluit aan bij een bekommernis van deze commissie.

De vragen over het nitraatmeetnet leren ons dat er een gebrek is aan rechtszekerheid en administratieve eenvoud voor de landbouwsector. Er is onvoldoende eenduidige en duidelijke communicatie. We hopen dat u daar op zeer korte termijn iets aan doet.

De voorzitter : Minister Sannen heeft het woord.

Minister Ludo Sannen : Voor zover mij bekend is er in het Vlaams Parlement geen concrete procedure afgesproken over de herziening van de nutriëntenhalte. Er wordt door de Mestbank bijgevolg ook niet afgeweken van de bestaande afgesproken procedure. Voor het bepalen van de procedure moet de Mestbank die in deze zaak de uitvoerende administratie is, zich houden aan de wettelijke bepalingen.

Voor wat de herziening van de nutriëntenhalte betreft, is in tegenstelling met de initiële toekenning van de nutriëntenhalte in het meststoffendecreet echter niet gepland dat de Vlaamse regering nog een verdere uitvoering moet regelen. De Vlaamse regering kan dus geen specifieke procedure uitwerken en zal dit ook niet doen.

Bijgevolg gelden alleen de bepalingen in het mestdecreet. In paragraaf 10 van artikel 33bis die de herziening van de nutriëntenhalte regelt, zijn volgende elementen van belang voor de bepaling van de te volgen werkwijze. Enerzijds gaat het om een ambtshalve toekenning. Dit houdt in dat de bevoegde administratie, in dit geval dus de Mestbank, dit op eigen initiatief zal kunnen en moeten doen. Anderzijds is bepaald dat de herberekening zal gebeuren 'op voorlegging door de vergunninghouder van de toegekende milieuvergunning'. De veehouder moet dus zelf aantonen dat hij over de nodige milieuvergunningen beschikt. In het decreet is evenwel niet ingeschreven dat de veehouder de herziening zelf moet aanvragen.

Uitgaande van de bepalingen in het mestdecreet werden de krijtlijnen voor de te volgen werkwijze afgesproken tussen mijn kabinet en de Mestbank. Hierbij werd getracht de eventuele administratieve rompslomp tot een minimum te beperken. Deze krijtlijnen komen hierop neer. De Mestbank zal voor al de betrokkenen die in aanmerking komen

Sannen

voor een herziening, de herberekening maken en hen die toezenden. Bij de herberekening zal tevens onmiddellijk worden bepaald of de betrokkene een herziening zal krijgen op basis van 75 percent van de milieuvergunning of op basis van de productie van het jaar 2000, beperkt tot de milieuvergunning. De meest gunstige situatie zal worden toegekend.

De Mestbank is op basis van de gegevens waarover ze beschikt, in staat om zelf te bepalen wie in aanmerking komt voor een herziening. Bovendien beschikt de Mestbank via de vorige bezwaarprocedure reeds voor vele betrokkenen over de milieuvergunningsbeslissingen. Die moesten toen immers reeds bijgevoegd worden. De anderen waarvoor de Mestbank nog niet over alle vergunningsbeslissingen beschikt, zullen door de Mestbank worden gecontacteerd om de nodige documenten op te sturen om het dossier te kunnen afhandelen.

De berekening zal uiteraard voor alle veehouders gebeuren, doch momenteel zullen alleen diegenen die effectief een hogere nutriëntenhalte krijgen, worden aangeschreven. Administratief zou dit immers een zeer grote bijkomende belasting betekenen indien iedereen aangeschreven moet worden – het zouden er ongeveer 39.000 zijn in plaats van nu 1.600. Deze aanpak werd door de Mestbank mondeling medegedeeld aan vertegenwoordigers van de landbouwsector en is al verschenen in de landbouwers. In principe zal dus iedereen die in aanmerking komt voor een herberekening in de komende maanden een brief met daarin de nieuw toegekende nutriëntenhalte ontvangen van de Mestbank.

Wie na afronding van de herziening geen brief ontvangen heeft en meent dat hij toch recht heeft op een herberekening, kan dan uiteraard contact opnemen met de Mestbank om te laten nagaan of hij al of niet in aanmerking komt voor de herziening. Ik zal vragen aan de Mestbank dat zij via persberichten de sector op de hoogte houdt van de stand van zaken van de afhandeling van de dossiers. Tegen de geplande einddatum van de herzieningsprocedure kan dan via een extra persbericht een laatste oproep worden gedaan aan de landbouwers om -indien zij in aanmerking denken te komen voor een herberekening en nog niets gekregen hebben – zich bij de Mestbank kenbaar te maken.

In het mestdecreet is geen termijn ingeschreven waarbinnen de ambtshalve herberekening moet gebeuren. Aan de andere kant is wel bepaald dat voor het productiejaar 2002 een superheffing zal

worden opgelegd voor diegenen die zich niet gehouden hebben aan de bepalingen van de nutriëntenhalte. Het is logisch dat de herziening van de nutriëntenhalte afgerond moet zijn voor de berekening en verzending van de superheffing. De verzending van de heffing is gepland voor het einde van dit jaar. De ambtshalve herberekening zal bijgevolg volledig afgerond moeten zijn tegen oktober of november van dit jaar.

De ambtshalve herziening vergt een individuele beoordeling en berekening van elk van de ongeveer 1.600 potentieel in aanmerking komende dossiers. De bekendmaking van het resultaat zal bijgevolg op basis van de afhandeling van de individuele dossiers gespreid zijn in de tijd en zal wellicht gesitueerd zijn in de periode van juli tot oktober van dit jaar.

De wijze waarop de oorspronkelijke nutriëntenhalte berekend werd, ligt vast in artikel 33 bis van het mestdecreet. De berekeningswijze werd ook telkens meegedeeld aan de betrokken producent bij de toekenning of wijziging van de nutriëntenhalte. Hierbij werd geen onderscheid gemaakt tussen mestvee of melkvee. Voor beide soorten runderen werd met dezelfde uitscheidingsnormen gerekend voor de bepaling van de nutriëntenhalte. De herberekening zal logischerwijze volgens dezelfde methode gebeuren als voorheen, namelijk met de uitscheidingscijfers en opdeling van de dieren zoals vermeld in artikel 33 bis, paragraaf 2 van het mestdecreet. De Mestbank beschikt over voldoende gegevens op basis van de jaarlijkse aangifte voor wat betreft de bepaling of de producent in aanmerking komt en voor wat betreft de omrekening van de productie van het jaar 2000 naar een nieuwe nutriëntenhalte. Er moet hiervoor dus geen bijkomende informatie opgevraagd worden bij de veebedrijven.

Het oorspronkelijk toegekende percentage stikstof en fosfor is voldoende. Paragraaf 10 van artikel 33 bis van het mestdecreet dat de herziening van de nutriëntenhalte regelt, is hierover zeer duidelijk. Er staat immers stikstof en/of fosfor.

De voorzitter : De heer Van Looy heeft het woord.

De heer Jef Van Looy : Mijnheer de minister, het antwoord op mijn eerste vraag, namelijk dat u niet bekend is dat er hier over een procedure is gesproken, verwondert me een beetje. Ik was altijd van mening dat er een verslag wordt opgemaakt van de commissievergaderingen en dat verslag dient toch om, bij vragen, te kunnen zien wat de wetgever heeft bedoeld.

Van Looy

Ik wil voorlezen wat de Mestbank zelf heeft gezegd : 'Indien de voorgestelde oplossing zou worden goedgekeurd, zal de Mestbank zoals steeds de landbouwers persoonlijk op de hoogte brengen van de wijzigingen in de regelgeving en de mogelijkheden om een aanvraag in te dienen.'

Ik heb er geen problemen mee dat men het voorrekenent en dat men het nagaat, maar ik vind het spijtig dat alleen degenen van wie de Mestbank denkt dat ze in aanmerking komen, berichtgeving krijgen. Ik vrees dat er nadien een oproep zal moeten gebeuren aan degenen die nog geen brief hebben gehad en die dachten er een te krijgen. Ik wil wel eens zien hoe die oproep zal gebeuren. Dan moet men iedereen aanschrijven, anders kan het bijna niet. Ik denk dat we voor het einde van het jaar hier weer met een resolutie staan om aanpassingen te doen aan dit systeem.

Een ambtshalve aanpassing geeft altijd problemen, daar heb ik herhaaldelijk in de commissie op gewezen. We zijn er uiteindelijk mee ingestapt omdat het uitging van de veehouder zelf, die dan een berekening kon krijgen. Nu vertrekt men van bovenuit. Ik meen dat dit problemen zal geven.

Ik meen dat uw antwoord op de vraag over de gemengde rundveebedrijven fout is. Ik wil wel berekeningen voorleggen. Ik zal een voorbeeld geven. Runderen van minder dan één jaar moet men opgeven, of het nu runderen zijn die als mestvee dienen of als melkvee, hier wordt geen onderscheid in gemaakt. Nochtans is er een groot verschil in de uitscheidingsnorm van deze twee dieren. Ik kan u volgen wanneer u zegt dat u de normen zult hantieren van de Mestbank als het de normen zijn die ze oorspronkelijk gebruikte. Maar het zou wel eens kunnen dat men andere normen gebruikt omdat men specifiek in het artikel verwijst naar de tabel die in het decreet staat. Ik denk dat we hier ook nog op zullen moeten terugkomen. Ik hoop dat het op administratief vlak goed werkt, maar we hebben op dat gebied zeer slechte ervaringen met de Mestbank.

De voorzitter : Minister Sannen heeft het woord.

Minister Ludo Sannen : Wat uw opmerking over de methodologie betreft, leek me dit een heel logische benadering, toch voor zover ik dit dossier al ken. Het zou zinloos zijn om iedereen aan te moedigen een aanvraag in te dienen. Daarom denk ik dat het goed is dat er een voorberekening gebeurt en dat daarna de ruimte wordt gecreëerd om te reageren

als men denkt dat men onrechtmatig geen bericht heeft gekregen van de Mestbank. Ik weet niet hoe de relatie tussen de Mestbank en de landbouwers is, maar als er een groot wantrouwen is, zal deze procedure aanleiding geven tot bijkomende discussies.

De heer Jef Van Looy : Dat wantrouwen is er, mijnheer de minister, dat zal u ook wel weten. Als men de berekening dan toch voor iedereen maakt, waarom stuurt men ze dan niet naar iedereen ? Dan beschikt iedereen over de concrete cijfers waarop de herberekening is gebeurd. Komt men niet in aanmerking, dan zal men dit in de cijfers zien. Sommigen die geen bericht hebben gehad, zullen nu denken dat ze wel in aanmerking komen. Dan moet men die berekening toch nog opsturen. Zo loop je altijd achter. Het is beter die berekening aan iedereen te geven, wat uiteindelijk geen grote kost is.

Minister Ludo Sannen : Ik zal nagaan in hoeverre we hieraan tegemoet kunnen komen als dit meer vertrouwen kan wekken.

U merkte op dat er een fout zat in mijn antwoord in verband met gemengde rundveebedrijven. Ik zal dit meedelen. Ik hoop echter dat u niet van mij verwacht dat ik nu stel dat dit een fout antwoord was, dat ik overigens van de Mestbank heb gekregen.

De heer Jef Van Looy : U hebt vandaag al zeer moeilijke dingen naar voren gebracht, dus dat verwacht ik zeker niet.

De voorzitter : De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer : Mijnheer de minister, de heer Van Looy had uiteraard geheel gelijk met zijn repliek. Ik wil echter nog twee heel kleine aanvullingen doen. U hebt gezegd dat de superheffing voor oktober of november is. Als u pas kort daarvoor over die meer dan 1.600 bedrijven een uitspraak doet, en tegelijk zegt dat u de superheffing met terugwerkende kracht zult heffen, dan blijf ik me vragen stellen bij de rechtszekerheid.

Ik blijf ook nog steeds op mijn honger zitten op het punt van de enkele honderden zagezegd niet bestaande bedrijven, zoals gedefinieerd in de gesprekken in de commissie. Misschien kunt u daaraan nog even aandacht besteden om dat probleem op te lossen.

Minister Ludo Sannen : Ik kan me voorstellen dat het een probleem is, maar ambtshalve kan ik daar onmogelijk op ingaan.

De heer Jos De Meyer : Ik verwijs alleen maar naar wat daarover in het verslag staat.

De heer Jef Van Looy : Oorspronkelijk was er in de resolutie een koppeling. Die is nadien jammer genoeg weggevallen, ook al was de resolutie unaniem door het parlement goedgekeurd. De resolutie is een verslag van bijna 50 bladzijden. Dat geeft een idee van hoeveel er over is gediscussieerd.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 16.53 uur.*
